

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 1/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo V 4/2020 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, zrušiť rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Ntc 7/2016 z 23. novembra 2016 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, pričom navrhuje, aby bol prepustený na slobodu, a zároveň žiada priznanie trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci: Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Ntc 7/2016 z 23. novembra 2016 rozhodol, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa právoplatný rozsudok Korunného súdu v Maidstone v Spojenom kráľovstve č. k. T20147001 zo 4. augusta 2014, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania lúpeže v rozpore s § 8 (1) zákona o krádeži z roku 1968, z úmyselného spôsobenia ťažkého ublíženia na zdraví v rozpore s § 18 zákona o trestných činoch proti osobe z roku 1861 a zvlášť závažného

zobratia vozidla v rozpore s § 12a zákona o krádeži z roku 1968 Spojeného kráľovstva, s celkovou dĺžkou trestu 5114 dní (14 rokov) na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná.

3. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Ntc 7/2016 z 23. novembra 2016 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 5 Urto 5/2017 z 20. júla 2017 tak, že odvolanie sťažovateľa podľa § 518 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodné zamietol.

4. Proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 5 Urto 5/2017 z 20. júla 2017 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje takto:

a) Rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní uvedené pochybenia nenapravil.

b) Rozsudok krajského súdu č. k. 4 Ntc 7/2016 z 23. novembra 2016 o uznaní a výkone trestu a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Urto 5/2017 z 20. júla 2017 o odvolaní sťažovateľa sú podľa sťažovateľa založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] a trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

c) Všeobecné súdy rozhodujúce vo veci sťažovateľa vec nesprávne právne posúdili, a to najmä pokiaľ ide o uznanie výkonu trestu, ako aj o posúdenie trestnosti a právnu kvalifikáciu činov spáchaných sťažovateľom v Spojenom kráľovstve.

6. Už uvedené dôvody sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bližšie odôvodňuje jednotlivými parciálnymi námietkami. Bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uistuje sťažovateľa, že sa pred jeho vydaním dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti a so všetkými jej prílohami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, osobnú slobodu a bezpečnosť a základného ľudského práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, a to napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

8. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

9. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj akékoľvek jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúcej z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

10. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta právne posúdenie veci všeobecnými súdmi a ich právne závery týkajúce sa uznania trestnej sankcie uloženej v inom členskom štáte na území Slovenskej republiky a jej vykonania v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako aj posúdenia trestnosti činov spáchaných sťažovateľom v Spojenom kráľovstve.

11. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa zistil, že sťažovateľ formálne namieta porušenie už uvedených základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením najvyššieho súdu, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti a sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, s ktorou sa ústavný súd podrobne oboznámil vo všetkých detailoch, absolútne nevyplýva, v čom podľa názoru sťažovateľa spočívajú nedostatky napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti opísal, ako mal podľa jeho názoru vo veci pochybiť prvostupňový súd a odvolací súd, ale vo vzťahu k ústavnej sťažnosťou napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa sťažovateľ obmedzuje výlučne na formálne konštatovanie, že pochybenia všeobecných súdov neboli v dovolacom konaní odstránené, a to bez akejkoľvek ich konkretizácie a bez ponúknutia relevantnej ústavnoprávnej polemiky.

12. Keďže ústavný súd je pri svojom prieskume v súlade s § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný rozsahom, ako aj dôvodmi podanej sťažnosti, v prejednávanej veci primárne dospel k záveru, že ústavná sťažnosť neobsahuje základnú obsahovú náležitosť, ktorou sú konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práv a slobôd. Pritom ide o obsahovú náležitosť, ktorej nedostatok nemožno dodatočne odstrániť, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

13. Sekundárne, analyzujúc námietky sťažovateľa v rozsahu smerujúcom proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, dospel ústavný súd k záveru o absencii ich súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľa vyplývajúcich mu z ústavy a dohovoru, čo by viedlo k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Pokiaľ ide o ostatné námietky sťažovateľa, ktoré sa týkajú právnych záverov prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, na ich prieskum ústavný súd nemá právomoc, rešpektujúc zásadu subsidiarity, keďže existoval iný súd (odvolací, resp. dovolací), ktorý bol povinný rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa. Pri rozhodovaní všeobecných súdov nie je ústavný súd súdom tretej, resp. štvrtej inštancie.

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu